

Μετά και την τελευταία συνδιάσκεψη πιστεύω ότι έχουν πλέον ξεδιπλωθεί τα βασικά επιχειρήματα των διεκδικητών της προεδρίας του ΠΑΣΟΚ. Έχουν επίσης περίπου παγιωθεί και οι αντίστοιχες στηρίξεις. Μπορεί έτσι ο κάθε ένας από εμάς που θα ψηφίσουμε στις 11 Νοεμβρίου να σταθμίσει πολιτικές αλλά και πρόσωπα.

Ο τόσο διευρυμένος τρόπος εκλογής, παρότι με βρίσκει αντίθετο, παρουσιάζει δύο βασικά πλεονεκτήματα. Το πρώτο είναι ότι, σε αντίθεση με την ανάδειξη του αρχηγού από κάποιο σώμα αντιπροσώπων, δεν έχει ανάγκη από μεσολαβητές. Μπορεί δηλαδή το κάθε μέλος ή φίλος να επιλέξει πρόεδρο του κόμματος ανεξάρτητα (ίσως και αντίθετα) από την επιλογή των κάθε είδους «επωνύμων» ή εκλεγμένων (αρκετοί από τους οποίους περίμεναν – και είναι δικαίωμά τους να δουν προς τα που γέρνει η πλάστιγγα). Χρήσιμο στοιχείο όπου και όταν κάποιος εκτιμά ότι οι διάφορες τοπικές/κλαδικές εξουσίες ενδιαφέρονται βασικά για την διατήρηση της θέσης τους και λιγότερο για την συλλογική επιτυχία η «το καλό της κοινωνίας». Το δεύτερο πλεονέκτημα είναι ότι, παρά την «νόθευση της κομματικής καθαρότητας», η διαδικασία προσκαλεί σε συμμετοχή ευρύτερες δυνάμεις που δεν θα ασχολούνταν με μια αμιγώς κομματική ψηφοφορία, σαν ένα πρώτο βήμα για να στηρίξουν το κόμμα και στις επόμενες εθνικές εκλογές.

Από τις δημοσκοπήσεις που κυκλοφορούν γίνεται σαφές ότι υπάρχουν υπολογίσιμες δυνάμεις που λένε ότι μόνο με τον Βαγγέλη Βενιζέλο πρόεδρο θα έδιναν την ψήφο τους στο ΠΑΣΟΚ, σε τέτοια μάλιστα έκταση ώστε για πρώτη φορά μετά το 2002 να φαίνεται ότι η Ν. Δημοκρατία θα ήταν δεύτερο κόμμα. Η «άλλη» πλευρά, που δεν ευνοείται από αυτές τις μετρήσεις, αντιτείνει ότι η κατάκτηση της εξουσίας δεν είναι αυτοσκοπός. Αυτό όμως το επιχείρημα θα μπορούσε να είναι μια απάντηση αν μιλούσαμε για ένα κόμμα ιδεολογικής ομοιομορφίας και άρα όχι πολυσυλλεκτικό και άρα μικρότερο και όχι κόμμα εξουσίας αλλά κόμμα διαμαρτυρίας και άσκησης αντιπολίτευσης. Έχοντας θητεύσει (και ως γραμματέας Νομαρχιακής Αττικής) στον Συνασπισμό μου έρχεται ένας απόηχος από όσα έζησα εκεί από το 1989 έως το 1994. Δεν ισχυρίζομαι ότι αυτή η προσέγγιση είναι απαράδεκτη ή λάθος, αλλά όσοι την υπερασπίζονται θα πρέπει να γνωρίζουν και να μην κρύβουν και από τους άλλους τις συνέπειες της λογικής του «καθαρού κόμματος».

Μήπως όμως η δυνατότητα ανατροπής των σημερινών συσχετισμών είναι το μοναδικό πλεονέκτημα της υποψηφιότητας Βενιζέλου; Ειλικρινά νομίζω ότι αυτό θα έπρεπε να είναι το τελευταίο ενισχυτικό επιχείρημα. Και να γιατί.

Έχοντας παρακολουθήσει την πολιτική δραστηριότητα και έχοντας διαβάσει και τα βιβλία του Βαγγέλη Βενιζέλου βλέπω ότι διαμορφώνεται από αυτόν μία συνεκτική και πλήρης πολιτική πλατφόρμα που είναι αναγκαία για την μετατροπή του ΠΑΣΟΚ σε ένα Ευρωπαϊκό Σοσιαλδημοκρατικό κόμμα. Και αυτό σε αντιπαράθεση με αποσπασματικές και ελλειπτικές θέσεις και αναιρέσεις που αφήνουν πολλά περιθώρια για αυτοσχεδιασμούς των «βαρόνων» και των λοιπών «καθεστωτικών» δυνάμεων που, κατά πλειοψηφία, στοιχίζονται στην άλλη πλευρά. Αλήθεια, σε ποιο πλαίσιο θα διεξαχθεί η ιδιότυπη παράταση (και τα πέναλτι;) που βλέπει η κα. Διαμαντοπούλου; Φανταστείτε τι έχει να γίνει. Παραλυτικές ισορροπίες και άλλα παρόμοια

Έχοντας ζήσει (όπως και το σύνολο των Ελλήνων) την περίοδο 1974-1981, πιστεύω ότι είναι σχεδόν αδύνατο για κάποιον που ήταν στο εξωτερικό εκείνη την περίοδο αλλά και πολύ πριν, όσο καλή διάθεση και να έχει, να κατανοεί και, το δυσκολότερο να επηρεάζει και να κατευθύνει, τα όσα γίνονται σήμερα στην ελληνική πολιτική σκηνή. Γνωρίζοντας την διαδρομή του Βαγγέλη Βενιζέλου από τα φοιτητικά αμφιθέατρα του 1974 και την «Συμμαχία των 5» του 1977, την κεντροαριστερή δηλαδή πολιτική του δράση πολύ πριν το 1989, θεωρώ

ότι δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο να φτάσει να μην καταλαβαίνει τι «παίζεται» και «πώς παίζεται». Τολμώ εδώ να θυμίσω ότι η πολιτική είναι ένα «παιχνίδι για μεγάλα παιδιά».

Όσον αφορά την οργανωτική δομή του «νέου» ΠΑΣΟΚ, εδώ είναι που η σύγκριση των δύο υποψηφίων είναι εντελώς άνιση. Από την μία πλευρά έχουμε μια γραπτή (και σε βιβλίο) πλήρη πρόταση και από την άλλη μας εκτοξεύονται κατά ακανόνιστα διαστήματα κάποιες αποσπασματικές, αδοκίμαστες και το κυριότερο ασύνδετες προτάσεις και ιδέες. Από την μία πλευρά «το ανοιχτό κόμμα» και από την άλλη κάτι σαν «ξέφραγο αμπέλι» με πολλή δόση «βλέποντας και κάνοντας». Οι πολύ πρόσφατες μάλιστα εξειδικεύσεις του Β.Β., για την συλλογικότητα στην ηγεσία, μου επιβεβαίωσαν αυτά που ήξερα από το 1974 ότι η αυθεντική συλλογικότητα και η δυνατότητα σύνθεσης (και όχι κουκουλωμάτων) ιδιαίτερα ευδοκμούν στην πλευρά του Μακεδόνα υποψήφιου. Πρέπει να τονίσω εδώ ότι έχει σε όλους τους τόνους διακηρύξει ότι θα αξιοποιήσει αξιοκρατικά και αυτούς που δεν τον στήριξαν στην διαδικασία εκλογής. Κανείς δεν έχει να φοβάται τίποτε από «υγιείς διαγραφές» κλπ.

Όλοι (σε όλα τα κόμματα) είμαστε ευαίσθητοι σε εξωτερικές παρεμβάσεις. Σε αυτό το θέμα όμως όλοι μας μπορούμε να εκτιμήσουμε ποιος, στ' αλήθεια, ήταν ο «εκλεκτός των Μέσων» η , ακόμα πιο εύκολα, ποιόν στα σίγουρα δεν θέλουν οι διάφοροι «εξωκομματικοί» μεγαλοπαράγοντες. Και είναι κατανοητό αυτό, όχι μέσω κάποιων θεωριών συνομωσίας, αλλά μετά από την απλή διαπίστωση ότι ο Βαγγέλης Βενιζέλος, έχοντας πλήρη (και πληθωρική) πολιτική τοποθέτηση, δεν μπορεί εύκολα να «ελεγχθεί» από κανέναν. Όταν έχεις θέσεις μπορείς να μιλήσεις με όλους από θέση ισχύος. Ιδίως όταν είσαι αυτοδημιούργητος και έχεις «βγει» μέσα από την κοινωνία και την «αληθινή ζωή».

Θα μπορούσα να αναφέρω και άλλα σημεία όπου υπερτερεί η πλευρά Βενιζέλου. Θα κλείσω όμως προβάλλοντας ένα ακόμα που είναι πολύ σημαντικό. Το ερώτημα είναι λοιπόν : ποιος από τους δύο υποψήφιους μπορεί, ως πρωθυπουργός, καλύτερα και πιο αξιόπιστα να εντάξει την χώρα μας σε όσα συμβαίνουν στην Ευρώπη, που προσπαθεί να ορθώσει το ανάστημά της απέναντι στις ΗΠΑ αλλά και τις άλλες μεγάλες παγκόσμιες δυνάμεις; Για να απαντήσει κάποιος σε αυτό το ερώτημα θα πρέπει να συνυπολογίσει όχι μόνο τα όσα λέγονται τώρα από τους υποψήφιους αλλά και όλη τους την πολιτική διαδρομή, τους «κύκλους» μέσα στους οποίους ανατράφηκαν πολιτικά (για σκεφτείτε το «μέγεθος» ενός Δημήτρη Τσάτσου, ενός Γ.Α. Μαγκάκη) κλπ. Θα πρέπει επίσης να εκτιμήσει τι έκανε ο καθένας από τους υποψήφιους (ιδίως ο πρόεδρος της Σοσιαλιστικής Διεθνούς) για να γνωρίσουν οι Έλληνες την Σοσιαλδημοκρατία (για την οποία σίγουρα δεν έχουν και κάποια καλή ενημέρωση).

Για όλους τους παραπάνω λόγους πιστεύω ότι η δυνατότητα νίκης απέναντι στην Νέα Δημοκρατία θα έπρεπε ίσως να είναι το τελευταίο επιχείρημα υπέρ της υποψηφιότητας Βενιζέλου.

Γι αυτό και συνεχίζω να τον στηρίζω και να πιστεύω ότι θα είναι ένας πολύ καλός πρόεδρος για το ΠΑΣΟΚ αλλά και ένας ικανός πρωθυπουργός για την χώρα μας.

Χάρης Μακρυγιώργος / 6.11.2007

ΥΓ. Εάν κάποιος ξενίστηκε από κάποιες προσωπικές αναφορές στον Β.Β., τους παρακαλώ να ανατρέξουν στο βιβλίο μου «Το Χαμένο Τμήμα», εκδ. Λιβάνη, που υπάρχει όλο και στην σελίδα μου στο Internet www.xarislefkas.gr. Εκεί υπάρχουν επίσης και πολλά στοιχεία που τεκμηριώνουν τον ισχυρισμό μου για την έλλειψη γνώσης της Σοσιαλδημοκρατίας στην χώρα μας.